

Arrest

nr. 252 210 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij diende een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 6 oktober 2011. Op 15 december 2011 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing stelde de verzoekende partij op 13 januari 2012 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 76 655 van 6 maart 2012 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.2. Per aangetekend schrijven van 8 februari 2012 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 mei 2012 oordeelde de ambtenaar-geneesheer overeenkomstig artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet dat de in de genoemde aanvraag ingeroepen ziekte 'kennelijk niet beantwoordt' aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In navolging van dit advies werd op 31 mei 2012 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen die beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in. Bij beslissing van 5 oktober 2012 werd de beslissing van 31 mei 2012 ingetrokken. Het annulatieberoep van 10 september 2012 werd door de Raad verworpen op 4 februari 2013, per arrest met nummer 96 531.

1.3. Op 20 september 2012 werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13^{quinquies} – asielzoeker.

1.4. Op 18 oktober 2012 verleende de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies.

1.5. Bij beslissing van 22 oktober 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Diezelfde dag werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Op 8 januari 2013 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 22 oktober 2012. Op 15 maart 2013 stelde de Raad per arrest nr. 98 968 de afstand van het geding vast. Op 23 januari 2013 werd de beslissing van 22 oktober 2012 ingetrokken. Op 18 maart 2013 bracht de arts-adviseur een nieuw advies uit omtrent de gezondheidstoestand van verzoekster. Hij oordeelde dat er geen sprake is van een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in België. Op 24 april 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Op 24 april 2013 werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 25 februari 2016 verwierp de Raad, bij arrest nr. 162 814, het annulatieberoep.

1.6. Op 1 maart 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 november 2020 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij dient hiertegen een beroep in, zaak gekend bij de Raad onder rolnummer RvV 255 888.

1.7. Op 9 november 2020 werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: C., R.
geboortedatum: 05.07.1963
geboorteplaats: G. S.
nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 01.03.2019 een aanvraag 9bis. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van verschillende bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, als volgt opgesomd in het middel:

“- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 1 § 1, 11 °juncto artikel 1 § 2 Vw ;

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;

- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;

- Schending van het artikel 3 E. V.R.M. ;

- Schending van het artikel 8 E. V.R.M. en het respect voor de menselijke waardigheid ;

- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.

6.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Vornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

6.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt er enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor hij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden. Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 6.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskening van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskening van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij gedurende lange tijd in België verblijft, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van de verzoeker.

Verzoeker verblijft al sinds 05/10/2011 in België. Verzoeker verblijft dus al meer dan 9 jaar in België.

Dat al deze elementen ook blijken uit het administratief dossier en ondermeer ook uit het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Nergens in de bestreden beslissing van uitwijzing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had de verzoeker kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoekers dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 6.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Het recht op een privé- en gezinsleven

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald verblijft de verzoeker sinds 2011 in België.

Dit blijkt uit het administratief dossier.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Verzoeker heeft een verblijf van meer dan 9 jaar in België samen met zijn echtgenote C. A. (RR nr. ...) en zonen S. (RR nr. ...) en S. (RR nr. ...).

Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands, en is volledig geïntegreerd.

Zo heeft hij een inburgeringscursus en Nederlandse lessen gevolgd, kan hij aanbevelingsbrieven voorleggen van vrienden en kennissen.

Tevens is hij werkbereid en kan hij hier aan de slag, wanneer hij over de juiste documenten beschikt.

Dit zijn elementen die o.a. werden aangehaald in het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat de verzoeker de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor hij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden.

Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoekers langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoeker steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn preciaire verblijfssituatie. Deze elementen blijken ook uit de aanvraag 9bis Vw die in december 2018 werd ingediend.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Verzoeker is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België. Hij woont al lange tijd samen met zijn echtgenote en zoon in België.

Een terugkeer naar Albanië zou aldus een schending betekenen van artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

6.3.

EINDBESLUIT

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het feit dat de verzoeker de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor hij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkeheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 09/11/2020 en ter kennis gebracht op datum van 24/11/2020 te schorsen en te vernietigen."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet: de verzoekende partij verblijft langer in het Rijk dan 90 dagen, zijnde de maximale duur op een periode van 180 dagen, zoals voorzien in artikel 20 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst). Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de feitelijke vaststelling van het verstrijken van de 90 dagen wordt betwist. Evenmin houdt de verzoekende partij voor dat artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst is geschonden.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij betwist of weerlegt niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Tevens merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet lukraak verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet maar wel degelijk preciseert dat artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet van toepassing is. In de mate dat de verzoekende partij met deze grieven afleidt dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn, zijn deze grieven niet dienstig.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de

Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij wijst op het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en op haar rechten van verdediging.

Naast een theoretische uitleg stelt zij, als zij gehoord had geweest, had kunnen duiden op haar lang verblijf in België (volgens de verzoekende partij sedert 2005, anderzijds stelt zij “meer dan negen jaar”, terwijl volgens het administratief dossier sedert 5 oktober 2011) en haar verregaande integratie. De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing geen enkele melding te maken over deze elementen. Zij stelt dat met haar persoonlijke elementen geen rekening is gehouden, maar laat na in het eerste onderdeel van het middel te specificeren met welke “persoonlijke elementen” en “humanitaire redenen” geen rekening is gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De redenering van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het lange verblijf van de verzoekende partij in België en met haar integratie. Immers werd op dezelfde dag van het nemen van de bestreden beslissing de aanvraag van de verzoekende partij die zich steunde op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Beide beslissingen werden op 24 november 2020 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. De verzoekende partij heeft overigens tegen de beslissing die de aanvraag onontvankelijk verklaarde beroep aangetekend bij de Raad, zaak gekend onder het rolnummer RvV 255 888. Deze beslissing houdt rekening met het lange verblijf van de verzoekende partij en haar integratie, wat blijkt uit de volgende motieven:

“(...)

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 09.03.2012 met weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

“(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2011 onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij dus al meer dan acht jaar in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hun band met België ontegensprekelijk vast zou staan, dat zij zich steeds ingezet zouden hebben, dat zij volwaardig zouden deelnemen aan de Belgische maatschappij, dat zij de wil om hier te werken zouden hebben, dat hun werkbereidheid onmiskenbaar zou zijn, dat zij ingeburgerd zouden zijn, dat zij Nederlands zouden spreken en hiertoe de nodige lessen gevolgd zouden hebben, dat zij een getuigschrift SenO voorleggen evenals een bewijs van deelname aan de cursus mind-spring, verschillende bewijzen van deelname aan Nederlandse taallessen, een deelcertificaat Nederlandse taallessen voor mijnheer en mevrouw, een certificaat Nederlandse taallessen voor mevrouw, twee werkbeloften, een aanslagbiljet van de personenbelastingen voor het jaar 203, hun huurovereenkomst, negentien getuigenverklaringen, een certificaat van bekwaamheid voor klimaatregelingsapparatuur in bepaalde motorvoertuigen voor hun zoon evenals een attest basisveiligheid VCA en verschillende nutsfacturen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondeheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

“(...)”

Uit deze motieven blijkt dat de verzoekende partij schriftelijk meer concrete elementen heeft gespecificeerd dan thans in het verzoekschrift, waar enkel wordt gewezen op het lange verblijf en verregaande integratie als zijnde concrete elementen die zij zou hebben aangebracht moest zij gehoord worden.

Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk maken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop

had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Dat toont de verzoekende partij niet aan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij geen andere concrete elementen aanvoert dan deze al kenbaar gemaakt tijdens haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met integratie en lang verblijf heeft de verwerende partij rekening gehouden. De verzoekende partij verliest uit het oog dat de huidige bestreden beslissing samen gelezen kan worden met de beslissing van 9 november 2020 die de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde. Andere elementen worden in het eerste onderdeel van het middel niet gespecificeerd zodat de Raad kan verwijzen naar de bespreking die volgt in verband met de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij toont de schending van het hoorrecht, ook deze vervat in artikel 41 van het Handvest, en van haar rechten van verdediging en van de materiële motiveringsplicht niet aan. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk genomen, vindt steun in het administratief dossier en een niet correcte beoordeling wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.4. In het tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat haar recht op privéleven en gezinsleven geschonden is, wat een inbreuk is op artikel 8 van het EVRM.

Zij wijst op een onzorgvuldig gedrag en gebrekkigheid bij het tot stand komen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat: *“Zoals hoger reeds aangehaald verblijft de verzoeker sinds 2011 in België.*

Dit blijkt uit het administratief dossier.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Verzoeker heeft een verblijf van meer dan 9 jaar in België samen met zijn echtgenote C. A. (RR nr. ...) en zonen S. (RR nr. ...) en S. (RR nr. ...).

Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands, en is volledig geïntegreerd.

Zo heeft hij een inburgeringscursus en Nederlandse lessen gevolgd, kan hij aanbevelingsbrieven voorleggen van vrienden en kennissen.

Tevens is hij werkbereid en kan hij hier aan de slag, wanneer hij over de juiste documenten beschikt.

Dit zijn elementen die o.a. werden aangehaald in het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat de verzoeker de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor hij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden.

Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoekers langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoeker steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn precaire verblijfssituatie. Deze elementen blijken ook uit de aanvraag 9bis Vw die in december 2018 werd ingediend.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Verzoeker is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België. Hij woont al lange tijd samen met zijn echtgenote en zoon in België.

Een terugkeer naar Albanië zou aldus een schending betekenen van artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.”, toont zij met deze elementen niet de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM aan.

De Raad verwijst opnieuw naar de beslissing van 9 november 2020 die de aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaarde, waar de volgende motieven aantonen dat wel degelijk rekening werd gehouden met deze grieven:

(...)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon S. als minderjarige in België is toegekomen, dat hij hier zijn identiteit gevormd zou hebben, dat hij hier schoolgaand was en zijn diploma behaalde. Ter staving hiervan leggen betrokkenen verschillende stukken voor waaruit blijkt dat S. hier naar school ging van 28.10.2011 tot 30.06.2018. Echter, het feit dat betrokkene in België school gelopen heeft en hier zijn diploma secundair onderwijs behaalde, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hij en zijn ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van betrokkene bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds vrijwillig terugkeerde naar Albanië, naar eigen zeggen om zijn broer (dhr. C. S.) te bezoeken en een nieuw paspoort aan te vragen. Betrokkene verklaarde op 18.05.2019 aan de politiediensten dat hij van november 2018 tot maart 2019 in Albanië verbleef.

Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat het paspoort van betrokkene werd afgeleverd op 31.01.2019 in Albanië . Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij niet opnieuw tijdelijk kan terugkeren naar Albanië om daar de procedure in te dienen. Het feit dat betrokkene hier meer dan twee jaar geleden zijn diploma secundair onderwijs behaalde, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die hem actueel verhindert terug te keren naar Albanië.(...)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...)

Ook het aangehaalde art 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen beroepen zich op het respect voor hun recht op een gezinsleven zoals vervat in het artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De bestaande gezinseenheid van betrokkenen blijft volledig behouden. Uit het administratief dossier blijkt dat zij over een ruim familiaal netwerk beschikken in Albanië waaronder hun dochter S. en hun zoon S. Mijnheer heeft één broer die op legale wijze in België verblijft maar betrokkenen verwijzen niet naar dit familielid in huidig verzoekschrift en evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van dit familielid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone

affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden negentien getuigenverklaringen voorleggen. Echter, deze getuigenverklaringen spreken zich hoofdzakelijk uit over de integratie van betrokkenen. Uit de voorgelegde getuigenverklaringen blijkt niet dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden vastgesteld.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name het recht van het gezin op bescherming en dit op juridisch, economisch en sociaal vlak. Echter, we stellen vast dat betrokkenen niet verder verduidelijken of concretiseren op welke wijze een tijdelijke terugkeer naar hun land van herkomst artikel 33 zou schaden. De bestaande gezinseenheid blijft volledig behouden en met betrekking tot het familielid dat legaal in België verblijft, wordt geen enkel stuk voorgelegd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (...)"

De Raad verwijst ook naar het geciteerde van deze beslissing onder punt 2.3. Uit deze citaten blijkt dat deze beslissing rekening hield met de elementen die de verzoekende partij thans aanhaalt. De Raad meent dat de bestreden beslissing, samen gelezen met het geciteerde van de beslissing van 9 november 2020, steunt op een juiste feitenvinding, correct werd beoordeeld en niet kennelijk onredelijk is.

De redenering van de verzoekende partij dat onzorgvuldig onderzoek werd verricht kan niet gevolgd worden.

Verder is het betoog van de verzoekende partij te vaag om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Wat de schending van het gezins- en familieleven betreft, werden gelijkaardige beslissingen genomen voor het ganse kerngezin, zodat de eenheid van de familie niet verstoord wordt. Wat de overige familieleden betreft, blijkt dat de verwerende partij correct stelde dat slechts één broer legaal in het Rijk verblijft en een zoon en een dochter van de verzoekende partij in het herkomstland wonen. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven aan. Temeer evenmin elementen naar voor worden gebracht dat er nauwe afhankelijkheidsbanden bestaan tussen de verzoekende partij en haar broer.

Omdat artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, moet artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte worden toegekend als aan de door artikel 8, eerste lid, van het EVRM geboden bescherming, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*). Uit de eerdere bespreking blijkt dat verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt zodat de schending van artikel 7 van het Handvest evenmin is aangetoond.

De Raad merkt nog op dat uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit, maar enkel een onderzoeksplicht, in dit geval uitgevoerd door de verwerende partij.

Tot slot verwijst de Raad naar de laatste alinea van punt 2.2.

2.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 1, §1, 11° *juncto* 1, §2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en artikel 33 van het Handvest betreft, laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat ontbreekt zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

2.6. In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, voert de verzoekende partij geen andere grieven aan derwijze dat de schending van deze bepalingen niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.7. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle

redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat niet het geval is nu hoger is aangetoond dat de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is genomen.

2.8. De Raad besluit dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN